

HERG BENET
PUBLISHERS

Petronela Rotar

alive

© 2014 Petronela Rotar

© 2014 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediție

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport fizic sau electronic, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Herg Benet Publishers

Str. Dr. Burghilea 22, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Foto copertă: Adriana Becichi

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROTAR, PETRONELA**

Alive / Petronela Rotar. - București : Herg Benet, 2014

ISBN 978-606-8530-53-6

821.135.1-32

CE E NU TRECE

Bunică-mea avea ochii verzi. Nu i-am moștenit niciuna dintre nepoate. Acum, la bătrînețe, i s-au decolorat – sunt un albastru deschiiis, deschiiiiiis, cum e cerul în zilele toride. O cheamă Victoria, dar toți îi ziceau Vița – prescurtare rurală la modă pe vremea aia.

Era în perioada interbelică.

Bunică-mea era țărăncă.

Ghiță stătea vizavi. Era un bărbat frumos. Fierar. Și o iubea pe bunică-mea. La toate balurile din sat o dansa numai pe ea. Și avea bunică-mea un păr frumos, negru, înnodat în două cozi groase care îi atingeau crupa când o învîrtea la horă.

Părinții lor se detestau. O ură veche, de clan, nestinsă nici azi. I-a zis Ghiță: hai să fugim în lume, muiere. Te fur într-o noapte și nu o să mai poată face nimic să ne despartă. Ibovnicii interziși fugeau mereu, pe vremea aia. Când se întorceau, cu rușinea gata făcută, erau acceptați. Vorbea satul o lună, două, apoi se liniștea gura lumii. Rămîneau împreună, fericiți. N-a vrut bunică-mea. Ea nu a vrut. A zis că e fată mîndră, merită să fie luată cu alai de acasă, nu să fugă și să fie făcută de rîsul lumii.

El a insistat, ea nu a vrut să îl mai vadă. Seara, îi ținea drumul când venea de pe câmp și îi cânta romanța asta, la modă pe vremea aia: *Se scuturau toți trandafirii, în seara când ne-am despărțit, plîngea pădurea și zefirii, plîngea și lacul liniștit...*

Ea își ștergea ochii cu mîneca iei și mergea mai departe, încapățînată ca o vită.

— Io mă omor, Vișo, dacă nu mă iei!

— Omoară-te, da' după tine tot nu viu, să mă batjocorească satul.

Era muiere mîndră bunică-mea. Se țineau alai după ea ficiorii. L-a ales pe Gheorghe, bărbat cu copil, divorțat. A zis să se facă repede nunta.

I-a ținut calea Ghiță și în seara nunții. Cu toporul i-a ținut-o. A zis că dacă nu fuge cu el, ori îl omoară pe Georghe, ori se omoară pe el. Nici nu s-a oprit bunică-mea. Avea un vâl gălbui, de borangic, peste cocul împletit, de mireasă. Și l-a ridicat și s-a uitat la Ghiță cu dispreț. I-a zis să se dea deoparte. A împietrit Ghiță, cu toporul în mînă. Ea s-a dus mîndră acasă, să îi fie boreasă lui tata-mare.

S-a apucat tare de băut Ghiță. Umbla numai beat, numai în calea ei: Vișo, nu e prea tîrziu, lasă-l și fugi cu mine. Nu s-a dus bunică-mea. Numa' își înghițea lacrimile și se ascundea din calea lui.

Tîrziu, Ghiță s-a însurat cu o unguroiacă, pe placul mumă-sii. A făcut doi copii. Ăl mare a iubit-o pe mama. Nici mama nu l-a luat, tot de rîca dintre

neamuri. Fiu-su, pe mine. De la atîta băut, Ghiță s-a făcut cu ciroză.

Cînd eram singure, bunică-mea îmi povestea de el. Se asprise muierea, dar cînd îi zicea numele, i se îndulcea parcă glasul. Îmi zicea mai ales de romanța. Romanța lor. Dacă o dădeau vreodată la radio, se întorcea cu spatele, să nu îi vedem privirea lăcrămoasă.

Înainte să se ducă, Ghiță a lăsat cu limbă de moarte să nu îi cînte orchestra muzică funerară. Să-i cînte romanța aceea, a lor. Trecuseră 40 de ani de atunci.

Convoiul funerar trecea prin dreptul ferestrei mele. Eram mică, dar recunoșteam romanța. Ascunsă în spatele perdelei de Pașcani, bunică-mea plîngea cum nu o mai văzusem niciodată. Amar.

Tata-mare, om zdravăn și cantor la biserică, ducea pe umeri sicriul.

Pînă la groapă, orchestra a cîntat numai romanța lor.

Tu nu m-ai înțeles pe mine, și nici n-ai vrut să mă-nțelegi, dar cînd ne vom cunoaște bine, vom fi bătrîni, vom fi moșnegi.

CENUȘĂREASA 2.0

Ar trebui să fi bine, îți spui, în timp ce rînești prin bucătărie. Casa e întoarsă toată, tu speli și freci și dezinfecți de azi-dimineață, și acum te-a luat așa, de la lingurică, plînsul ăsta prolix. Și ștergi și nu te poți opri să îți fie milă de tine, deși știi foarte bine că mila, ei, bine, mila nu e un sentiment nobil. Mila e agresiune, mai degrabă, și tu urăști agresiunile, you had enough. Ștergi fiecare lucru, îl așezi la loc și plîngi și ștergi cuptorul și te gîndești la Sylvia și la cuptorul în care și-a băgat capul. Și Sylvia avea doi copii și plîngea des, umbla cu clopotul ăla de sticlă prin lume și apoi, într-o zi, în bucătăria aia unde plînsese și gătit și le dăduse de mîncare copișilor bolnavi, s-a decis și a izolat geamurile și ușa și a dat drumul la gaz și și-a băgat capul în cuptor. Al tău e electric, rîzi proteste, tu n-ai gaz în casă. Și să ai, totuna ar fi. Capul tău încape doar în televizor, ai mai spus-o. Sinucisul nu e pentru tine, pur și simplu nu e. Nici atunci, la 17 ani, cînd ai luat pastilele alea, nu ai vrut pe bune să mori, dacă voiai, mureai, dar tu i-ai zis prietenei tale și te-au dus la spital și ți-au făcut spălături și apoi te-au internat la Mîrzescu și acolo a venit proful tău de romîna, a stat

în ușa salonului și le-a zis asistentelor și doctoriței: e cea mai bună elevă a mea. Și tu erai întinsă, cu ochii întinși, dar ai auzit și te-ai mirat, iar săptămîna trecută proful de romînă ți-a scris un e-mail în care îți spunea că e mîndru că ți-a fost profesor și tu l-ai citit și iar te-ai mirat. Și ți-a venit așa, să le spui tuturor să nu te plîngă, cînd o să crăpi, să nu te plîngă deloc, ai plîns tu destul, să nu mai cadă nici măcar o lacrimă pentru tine, le-ai plîns tu pe toate. Citiseși că un om plînge într-o viață maximum nouă găleți de lacrimi și tu umpluseși nouă vedre înainte să fii majoră. Ștergi geamul și plîngi, nu e nimic, plînsul purifică, o floare de nufăr, albă, ar fi trebuit să fii, dar nu ești, a naibii purificare selectivă, albește numai pe cine vrea ea.

Și ar fi trebuit să fii și fericită, îți spui, ar trebui să fii fericită, uite, în cîteva zile îți iese cartea, îți dai seama, cartea, proasto, cartea ta, nebuna pămîntului, prima ta carte. Și copiii sunt bine și aveți ce mîncă, ar trebui să fii fericită și chiar ai fost, ai fost, ai sărit în sus prin casă, dar acum dori, dori toată, ești ca o rană inflamată. Și nu ai chef să fii glumeață și să disimulezi, toată viața ai disimulat că ești bine, iar tu în timpul ăsta sîngerai pe dinăuntru. Hemoragie aveai. Apoi, ai învățat să îți iei singură sînge, așa cum luau doftorii demult, lăsați dîre pe foi, scriai cu durerea aia, cu plasma, băltoacă de sînge era, nu scris. Exorcizare. Și toate textele alea le ai încă, tot sîngele scurs, uneori îl poți privi, alteori nu, că te doare. Oricum, nu puteai opri hemoragia sau mînuța, uite,

tu ai o mînuță care îți scrie în cap compulsiv, mai ales atunci cînd faci muncă fizică și mintea e liberă, așa ca acum, iar mînuța scrie, scrie, l-ai întrebat și pe Mihail Vakulovski, e normal să îți scrie mintea singură?, iar el a zis că și el scrie și în somn și să îl întreb pe colegul de birou dacă pățește la fel, să vedem ce zice, și de aia îmi scrie capul singur fiindcă sunt scriitoare. Aha, deci nu sunt nebună, sunt scriitoare. Apoi, ai citit în jurnalul lui Vancu că și el are o tastatură în cap, care clămpăne singură, și ți-ai zis iar: deci nu sunt nebună, nu sunt nebună de tot.

Și ștergi mai departe geamul de la bucătărie, iar dincolo de geam vezi lumînările de la nunta ta, topite, pe pervaz, mîine o să iei șpaclul și o să răzuiești ceara aia topită de soare, o să arunci și buchetul uscat, așa a fost mereu la tine, ai crezut că o să fie și n-a fost. Fostul tău soț îți spunea: tu nu știi să fii fericită și te gîndești că poate avea dreptate, tu nu știi să fii fericită, ai durut prea mult și nu știi, ai luptat continuu, de cînd te-ai găsit pe lume, iar lupta e agonie, și tu nu știi decît să agonizezi. Cel mai fucked up e că, în capul tău, cea mai fericită zi din căsnicia voastră scurtă a fost una în care ați făcut curățenie... Nu din luna de miere, nu de aiurea, ci atunci cînd ați făcut acasă curățenie lună, cu muzica dată la maximum, dansînd, oprindu-vă să vă iubiți puțin, aia a fost cea mai fericită zi din căsnicia voastră. Și te gîndești iar, poate avea dreptate, poate nu știi, poate nu recunoști fericirea... Ba nu, ba nu! Ai învățat să fi și împăcată, senină, uneori ai crezut că

ești chiar fericită, chiar dacă nu ai avut cu ce plăti facturile mereu, nici Eminescu nu avea, îți spui și râzi ca tîmpita iar, rîs-plîns, baligă de mînz. Și apoi, te gîndești, cea mai urîță zi din viața ta nu a fost aia cînd a murit răposatul, nici aia cînd, nici cealaltă, ci dimineața aia cînd te-ai trezit și nu aveai ce să le dai fetelor de mîncare, căci colega de apartament venise tîrziu și mîncase ce le pregătiseși lor, și nu ai avut ce face, ai pus mîna pe telefon și ai sunat-o pe mă-ta, mama, venim la tine, să ne dai de mîncare. Și aia a fost cea mai urîță zi din viața ta: ziua în care nu ai avut ce le da copiilor tăi de mîncare.

ÎNSPRE EA

Conduc singură prin ploaie și simt pentru prima dată că sunt așa de obosită, că aș putea adormi la volan. Trebuie să ajung la București și apoi, dimineață, mai departe, să mă întâlnesc cu ea, cu marea mea. Conduc și plouă, mi-e foarte liniște. Îmi place japoneza de sub mine, îmi place cum zvîcnește și se întinde, îmi place cum se așază-n curbe, cum muște și se aține. La Posada, un accident blochează drumul, văd șirul de mașini așteptînd și nu mă enervez, ci mă bucur. Cobor geamul, inspir aerul umed și proaspăt, sting motorul și închid ochii. Ațipesc liniștită. Visez chiar, un vis decolorat și destrămat, ca toate visele din ultima vreme. Mă trezesc lin, cînd aud zgomot de pneuri pe asfaltul ud. Și sunt nevroșimil de odihnită. Am dormit poate 30 de minute, acolo, prinsă în ambuteiaj, la volan, cu frîna de mîna trasă, în ugit de păsări și zgomot de sirene de ambulanță, am dormit și mi-am resetat creierul obosit. Cînd plec mai departe, nu plec, ci țîșnesc. Motorul urlă sub mine, muzica urlă în difuzoare și rulez, cu bucuria cu care conduc cînd conduc. Primul cîmp cu rapiță mă ia prin surprindere, nu mă aștept la un galben atît de orbitor. Încetinesc să

trag cu ochiul și simt cum, fără voia mea, pe față mi se lăbărțează un zîmbet cît o zi de post. Zîmbesc și conduc cu un ochi la drum și cu altul scufundat în galben, mi-e sufletul însorit de soarele de pe jos, nu de pe sus, și dansează, dansează peste cîmpurile de rapiță și norii perfecți, de parcă i-ar fi pictat pictorul de nori Charmichael, care toată viața a pictat numai nori. Nu mă mir că pe cer nu e soare, cînd e atîta pe pămînt. Pîna și blocurile gri ale Ploieștiului, proiectate pe lămîiul incandescent, îmi par înduioșator de frumoase.

Conduc, zîmbesc și cînt, fără să știu că mîine-dimineată, pe autostradă, pentru prima dată după mulți ani, voi ameți la volan, și mașinile vor începe dans de iele, la 140 de kilometri la oră, voi trage pe banda de urgență, cu inima la trap, cu atacul de panică înșurubîndu-se monstruos, în fiecare colț de creier rămas neparalizat de surpriză. Că voi scoate, tremurînd, un sfert de rivotril din pastilleroul cu Audrey Hepburn, nefolosit de ani buni, și îl voi pune sub limbă, așteptînd în parcare plină să plece atacul, să nu mai tremure nimic în mine, ca să pot pleca mai departe. Abia mai tîrziu, cu tot soarele pe față, cînd voi da autostrada pe cîmpurile Dobrogei, mi se va întoarce liniștea și mă va înfășura caldă, ca un șal de lumină. Mă voi strecura pe nesimțite printre dealuri verzi și cîmpuri galbene. Și nu va fi nimeni pe șoseaua care își unduiește coapsele frave pîna la contopirea cu orizontul, doar eu. Voi trece prin sate cu case joase, de paie și lut, și cu cerdace

înflorite, prin crînguri înverzite crud și mirositor, mă voi așeza de-a lungul Dunării molcome, dar umflate, pe care copii mici de numai o șchioapă vîslesc bărci mari, de pescari, voi lăsa în spate stuf și păsări mari, de apă, care-mi vor aminti cît de dor mi-e de Deltă. Mă va uimi o broască țestoasă oprită pe șosea, în plin cîmp, negrăbindu-se nicăieri pentru următorii o sută de ani, un fazan colorat, gata să îmi sară în cale, dar mai ales, mai ales o pasăre măiastră, cu un penaj colorat și strălucitor-orbitor, apărută de niciunde în drumul meu, o pasăre cum nu am mai văzut niciodată, venită poate de pe tărîmul celălalt și rătăcită printre ciulinii înfloriți ai Bărăganului, zburătăcind în calea mea și rănindu-mă cu frumusețea ei.

Mai tîrziu, mă voi opri, hipnotizată de galbenul irizant, voi sări năucă-zăbăucă în lanul de rapiță naltă cît omul și luminoasă cît soarele, îmi voi deschide larg brațele, o voi strînge nu la, ci în piept, o voi sorbi și respira, o voi închide în iris și în ventriculul stîng, îmi voi mînji blugii și nasul de culori, voi rîde și mă voi șterge, voi pleca mai departe cu sufletul hohotind, și de rîs și de plîns, nu știi că eu sunt ca împăratul Roșu, un ochi îmi rîde, celălalt îmi plînge, mereu. Și voi conduce mai departe, tot mai departe, printre cîmpurile Dobrogei, gîndindu-mă, poate, la Chira Chiralina, voi conduce pînă cînd drumul mi se va sfîrși în mare, iar ea, înfășurată în văluri de ceață subțire, ca niște fuioare, își va întinde brațele înșelătoare, brațe amăgitoare de undină, să

mă primească. Și îmi va spune, cu șoapte de apă,
unde mi-ai rătăcit, fică risipitoare, nu știi că locul
tău e aici?

Iar eu, eu nu sunt decât ondina care a vrut să fie
pământeancă, dar nu știe cum să își smulgă din vin-
tre dorul de apă.

IUBIRE ȘI ALZHEIMER

— Te iubesc!

— Bine, dar să mă iubești cu hibe cu tot, cu derapaje, cu infidelități, iar dacă nu, mai bine nu mă mai iubi...

— Păi, cam așa te iubesc.

— Bine. Și eu tot așa. Și nu vreau să te confisc.

— Nici eu nu vreau.

— E bine, e tot ce-mi doresc. Să respir. Apoi o să fim bătrâni, eu Alzheimer, tu Parkinson, și o să ne aparținem, dar nu o să știm. Eu o să uit cine sunt și o să citesc despre mine din cartea pe care mi-o vei da tu. Și o să îmi placă de mine. Țla va fi momentul în care mă voi plăcea cel mai mult. Singurul, poate. Și o să citesc și o să spun, mișto muierea asta, așa aș fi vrut să fiu și eu!

— Și eu o să știu că așa ești...

— Doar tu.

— Nu e așa tot timpul?

— Ba da. Dar atunci mă voi iubi cum mă iubești tu, din exterior. Și sincer. O să fiu singura bolnavă de Alzheimer îndrăgostită de sine.

DOAMNA DIN AUTOBUZ

Mă urcasem cu tot cu cască în cap în autobuzul de Poiană, după o tentativă ratată de schi. Coadă infernală, femeia palidă ca hîrtia, care și-a pierdut cunoștința lîngă mine în cabină, în timp ce vîntul ne zgîlțîia ca pe niște conuri pe creangă, ceața și viscolul de sus, senzația cunoscută de vertij, toate mă alungaseră înapoi, în oraș. Cu umilință zic, eu nu prea merg cu autobuzul. Așa că am urcat timid, m-am așezat la geam și mi-am lăsat capul încorsetat în cască pe fereastră. În fața mea s-a așezat o doamnă în vîrstă, iar lîngă mine, prietena ei. O priveam pieziș, prin ochelarii de soare. Avea sprîncenele creionate atent și ruj roșu pe buzele șifonate de ani. Pe cap, o bonetă verde, cu broșă prinsă într-o parte. Un nas coroiat. Atitudine. Vorbea îngrijit, cu o delicatețe pe care nu o mai auzi în zilele noastre. Cuvinte bine alese, pronunțate tacticos, în propoziții elegante.

Am ciulit urechile, instinctiv. Îi povestea colegei de excursie că nu mai recunoaște pîrțiile. Înainte știa toate ieșirile, din Lupului în Drumul Roșu, din Drumul Roșu în Subteleferic. Mi-a venit să o întreb dacă schiase cînd era mai tînără, dar era cumva evident răspunsul, iar eu nu aș fi deschis oricum

SFÂRȘIT
FRAGMENTE DIN CARTE

- vezi cartea integrală în librării -

CUPRINS

ce e nu trece	5
Cenușăreasa 2.0	8
înspre ea	12
iubire și Alzheimer	16
doamna din autobuz	17
imposibila ușurătate	20
Ignatul	22
conductorul de tren	25
de ce plînge?	29
casa cu flori	31
stau tîmpă sub cerul gri și mi-e dor	33
urșii	35
în niciun caz	41
cu-cu	44
fata care plînge	47
o slujbă ca oricare alta	49
efecte perverse	51
pedalarea din zori	56
vremea castanilor în floare	59
liniști	65
operația	67
o alergare	69
Istvan	71

o viață ca o injecție cu xilină	75
alive (povestea unui tatuaj de cinci litere pe mîna dreaptă)	77
pînă cînd moartea ne va despărți	88
Maria Magdalena 2.0	97
Săndel	101
Balcicul meu	105
Violeta	109
mirosul spitalelor primăvara	113
reset	115
alb	118
o faptă bună	120
o după-masă cu Venea	126
zahăr-griș-cafea-pesmet	130
scurt tatat despre rușinea de a face caca	134
fericire (ediție de București)	140
lipăind	142
bătrînul și ultima	145
fondue de brînză pentru doi	150
cimitire (1)	152
o zi perfectă pentru peștii-banană	156
invalidul	162
nu-i nimic	165
cimitire (2)	167
hoinăreli	170
ea	172
alunecări	178
durerea din cot	181
(r)egrete	183
fereastra	185

.....ondina Heidi	188
mama-mare	190
un sfârșit necesar	194
urme	196
ceasul de aur	198
acvariile	200
biblioteca din hol	202
fuga	206
epifanie sau blasfemie	210
caprele lui Mitică	213
postblue (I break the back of love for you)	218
EKG-ul unei zile	220
o iubire ca-n filme	225
dialectica borcanului	227
în care e vorba despre moarte	229

www.hergbenet.ro

Herg Benet Publishers

Bun de tipar: octombrie 2014. Apărut: 2014.
Editura Herg Benet, Str. Dr. Burghelea 22,
sector 2, București, România.
E-mail: editor@hergbenet.ro

HERG BENET
PUBLISHERS

Nu îmi e frică de moarte. Știu că într-o zi va suna telefonul că s-a dus mama-mare, care are aproape 90 de ani acum. Că se va duce tata, care, deja jumătate paralizat, e jumătate mort. Că într-o zi va pleca și mama. Apoi sper să urmez, firesc, eu. Dar dacă nu va fi așa, ci altfel, știu de pe acum că nimic nu e întâmplător și prin asta trebuie să trec. Nu o să mă mai întreb cu disperare: de ce mie? Sunt lecțiile mele, crucile mele de dus. Mă știu cu moartea bine, iar proximitatea ei m-a făcut doar excepțional de vie.

„Există necesare și salvatoare guri de aer. Guri de apă. La o adică, și-o gură de lacrimi poate face o treabă foarte bună: te mântuiește de-un AVC. Trăind însă câteva zile cu ochi și mâini în cartea Petronelei Rotar, am fost obligată la o revelație: gura de cuvinte. Una rarisimă, de-o frumusețe care frizează visul, roșie-camelie, pletorică, dulce-amăruie și parfumată cu licorile secrete ale Semiramidei. Nu s-a născut ca s-o privești de la distanță, să te uimești departe. Ți se deschide a sărut fierbinte, câteodată cast, altă dată tremurat, iar de îndată ce-ai atins-o, du-te încet către oglindă, cu ochii-nchiși. Deschide-i și privește: este a ta. Respiră. Gura asta de cuvinte-înimă ești tu.“

(ANA BARTON)

www.kergbenet.ro

ISBN 978-606-8530-53-6

9 786068 530536 >